

JUTARNJA MOLITVA

Žustrim korakom Meri je izašla iz autobusa boreći se sa tvrdoglavim kišobranom koji se nije želio otvoriti. Jutro nije mnogo obećavalo, kiša je sipila danima bez prestanka, hladna i dosadna.

Stanica na kojoj je izašla, nalazila se tačno preko puta glavnog ulaza njenog radnog mjesta, Doma penzionera „Jagodnja polja”. Na žalost, tu nije postojao pješački prelaz, do njega je morala prošetati još pedesetak metara, na široku raskrslu sa semaforima koja joj se činila miljama daleko.

Nemam sada vremena – pomislila je pokajnički, izvinjavajući se sopstvenoj savjesti. – Moram stići prva, prije ostalih – razmišljala je grozničavo u žurbi dok je pretrčavala na drugu stranu širokog bulevara.

Proljetnji vjetar je drsko propuhivao pod rubove njenog mantila i kao iz neumjesne šale, mrsio joj pred očima pramenove kose, sprječavajući je da sa sigurnošću procijeni udaljenost automobila na mokroj cesti. Ne bi nikada sebi priznala, ali svakodnevno pretrčavanje veoma prometne ulice već joj je postalo navika uprkos mogućim policijskim kontrolama i visokim kaznama za takav prekršaj. Još gore od moguće konfrontacije sa organima reda zvučale su glasne sirene automobila i još glasnije psovke nervoznih vozača u čijoj bi se šoferšajbni ukazao njen neočekivani lik.

Nemam izbora...– u njenim mislima se nametao izgovor koji je opravdavao radnju i činio je da se osjeća bolje.

Meri je radila kao njegovateljica u Domu koji je brojao pedesetak stanara, penzionera, u dobi od sedamdeset do devedeset četiri godine, relativno još tjelesno zdravih. Nekolicina njih boravila je u odvojenom krilu za demenciju, gdje su bili pod stalnim nadzorom osoblja. Pomagala im je da objeduju, odjenu se, okupaju, konzumiraju redovno svoje lijekove i urade kakvu-takvu gimnastiku.

Iščekivala je, zajedno sa njima, posjete unučića i rođaka, i čitala razglednice na čijoj je poledini, nemarno ispisanj, neko tvrdio da još uvijek misli na njih.

Stanari Doma, osim gospođe Harper koja je otvoreno pokazivala svoje neprijateljstvo, voljeli su Meri kao bliskoga člana familije. Povjeravali su joj svoje zdravstvene muke i bojazni, i intimne stvari, bez imalo stida i zadržke.

Ponekad su tegobe emotivnih tajni prevazilazile bolove hroničnih bolesti, pa im je Meri, uz prepisane lijekove, satima milovala smežurane ruke i tješila ih kako je *upravo tako moralo biti*.

Sa svojih četrdeset godina, Meri je i sama sve češće osjećala da snaga njenog tijela posustaje pod teretom obaveza, ali se pred ostarjelim stanarima Doma nikada nije žalila na umor. Trudila se da svemu prilazi optimistično, s vjerom u Boga, i s osmijehom na licu.

Deset do osam – zadovoljno je pogledala na veliki zidni sat u sobi koja je pripadala njegovateljicama Doma. Uspjela je stići prva na posao, ugrabiti vrijeme između, još uvijek na dužnosti, noćne smjene, i dnevne koja još nije pristigla. Naumila je obaviti nešto što se nije smjelo odigrati pred svjedocima.

Dok je kuhala čaj za gospođu Harper, skinula je svoju garderobu i obukla radnu uniformu, zelene pantalone i ša-

renu tuniku. Nakon što je još jednom provjerila da li je sama u prostoriji, Meri, veoma religiozna katolkinja, nježno je poljubila zlatni krst na svome lančiću i tiho izgovorila molitvu.

*O Djevice, bjelolika kao Mjesec,
radosti anđela i svetaca na nebesima,
učini da postanemo kao ti,
i da naše duše prime zračak tvoje ljepote
koja će sijati u vječnosti.*

*O Marijo, sunce nebesko,
povrati život tamo gdje je smrt,
i prosvijetli duše koje su u mraku.
Blagoslovi svoju djecu i obasjaj
nas svojom svjetlošću.*

Potom je otključala medicinski kabinet i izvadila staklenu bočicu na čijoj se upozoravajućoj crnoj etiketi ukazao trougao sa bijelom lobanjom i ukrštenim kostima.

Skalpelom je pažljivo prerezala vrh bočice čiji je sadržaj bio namijenjen čaju kojeg je upravo skuhalo.

Nemirne pramenove crne kose Meri je uvukla pod plastične čeljusti šnale na potiljku, osjećajući kako i sama postaje nemirna od pomisli na zavjeru koju je namjeravala počinuti. Hitro je zamotala praznu bočicu otrova u papirnatu salvetu i zavukla je u duboki džep tunike.

Uzela je plastični poslužavnik sa čajem za gospođu Harper i sa osmjehom izašla u hodnik penzionerskog doma.

Amin.